

O intrare triumfală prin ușa din spate

de George Kun

Povestea asta trece cu ușurință scrutinul "că de n-ar fi, nu s-ar povesti", așa că hai s-o povestim, Gyuri Kun!

Fiind de peste 30 de ani membru, și chiar unul din directorii clubului de kayak-canoe din Richmond Hill -Toronto, am trecut prin multe situații deosebite, interesante și chiar unice. Clubul a fost întemeiat de un grup de entuziaști ai sportului, în frunte cu Jean Chretien (nici o legătură cu fostul prim ministru al Canadei) un atlet cu suflet și condiție fizică de campion. Putea sta chiar și în picioare într-o canoe de competiție în care în mod normal stai pe un genunchi, un lucru extrem de dificil într-o ambarcațiune lungă de 5.2 m cu lățimea maximă mediană de 34.5 cm și cu o greutate de 14 kg.

Din păcate, un atac de cord l-a luat pe Jean dintre noi acum câțiva ani.

La început, clubul se concentra atât pe activități de competiție cât și pe divertisment, după dorința și talentul membrilor. Cu timpul, membrii fondatori și-au adus familiile și prietenii la club și astfel populația clubului a crescut de la vreo 16 membri la vreo 300. Bineînțeles, și profilul clubului s-a schimbat spre performanță. Antrenând copii, juniorii și seniorii cu resurse profesionale, clubul a creat mulți sportivi medaliați pe plan național și internațional. "Masterii", de la 30 de ani în sus, mai toți născuți și foști campioni în Europa de est, au continuat și ei să se antreneze în mod serios, în tradiția și spiritul din tinerețea lor în România, Ungaria, Rusia, Ucraina, Bulgaria, Polonia, Cehia, Slovacia, Yugoslavia și alte țări. Apogeul activității de "Masters" era Regata și Campionatele Naționale Canadiene, care se ținea anual pe la sfârșitul lui august și locul campionatului se alegea prin tragere la sorți printre cluburile care aveau condițiile optime pentru a găzdui un astfel de eveniment.

Până acum câțiva ani, am fost și eu activ în aceste competiții locale și naționale, și am acumulat o mulțime de medalii de toate culorile. Apoi m-am "lenevit" și am continuat sportul strict pentru plăcere, dar am mai și antrenat și supravegheat nou veniți de toate vârstele.

Interesant e că profilul etnic al clubului s-a schimbat radical în ultimii 7 ani, din cauza invaziei de "ruși" din Republica Moldovenească, Ucraina și "lipoveni" din Dobrogea care au fost canotori de vârf în țările lor. Întrucât eu vorbesc foarte bine limba rusă, și noii mei colegi se chinuiau încă cumplit cu engleza, eu am devenit atât un traducător căutat cât și un ghid cu experiență pentru integrarea generală a nou veniților în societatea canadiană.

La scurt timp după Campionatele Naționale de Masters ținute acum câțiva ani la Calgary, a apărut la clubul nostru un sportiv cu numele de Igor, venit nu demult din Ucraina. Am aflat că la vremea sa fost campion național multiplu al Ucrainei și acum la "bătrânețe" (45 de ani) a devenit antrenor. L-am văzut antrenându-se pe lacul Wilcox al clubului nostru și în mod clar stilul și viteza lui erau compatibile cu cele ale unui mare campion. Câțiva dintre cei mai buni canoisti ai clubului nostru l-au însoțit pentru antrenament, dar Igor i-a depășit cu mare ușurință și era clar că el era de un calibru special. Când a ieșit din barcă, am fost impresionat de statura lui de cel puțin 1,95 m și cu niște brațe de culturist. Ceea ce m-a impresionat mai puțin era burta lui, tot uriașă și faptul că s-a așezat pe ponton și și-a aprins imediat o țigară.

Antrenorul clubului a venit la mine și m-a rugat, dacă aveam timp să stau de vorbă cu Igor și să-i mai dau niște îndrumări și chiar să-l duc acasă cu mașina mea, în caz că "verișorul" lui nu va veni să-l ia.

Am făcut asta cu mare plăcere și el s-a entuziasmat de rusa mea și de faptul că îi voi putea fi de folos. Mi-a spus că a fost antrenor în Ucraina, și avea un salariu "spectaculos" de \$90 pe lună și că voia să plece demult în vest. Când participarea lui la Campionatele Naționale Canadiene a fost acceptată, și-a vândut tot ce avea și a reușit să adune destui bani pentru un bilet de avion Kiev-Calgary și nimic altceva. În Calgary, Clubul local și câțiva canotori ucraineni l-au mai hrănit și i-au dat și ceva bani ca să se poată întoarce. El însă n-avea de loc această intenție, și după ce a câștigat o medalie de aur la mai toate probele, a devenit mult mai confident că va rămâne cumva în Canada și-și va găsi un job de antrenor, undeva.

Până la urmă a venit la Toronto, în Richmond Hill, unde cunoștea deja câțiva canotori cu care se împrietenise la campionatele din Calgary. În plus avea și ceva rudă, un fel de verișor în Richmond Hill, la nord de Toronto, care i-a spus că îl va găzdui pentru câteva săptămâni.

Am mai stat la taclale, și mi-a mărturisit că suferea cumplit de faptul că n-a găsit niciunde hrișcă (гречневая каша), ceva ce el mânca tot timpul acasă. I-am spus că secretul era să mergă la magazine rusești, unde era o abundență din acest aliment și i-am și explicat unde erau câteva din aceste magazine.

Când am terminat taclalele, m-a rugat să-l duc acasă, la verișorul lui, care nu stătea departe de lac. L-am mai întrebat ce planuri avea pentru vară și mi-a spus că și-a făcut deja relații cu niște ruși care aveau sau își construiau căsuțe de vară (cottages) mai la nord, în zona lacurilor unde era mult de lucru mai ales în dulgherie, la care se pricepea. Plata era bine înțeleasă în cash, la negru, și mai primea și două mese pe zi și putea să și doarmă acolo. Între timp am ajuns deja la el "acasă", dar se părea că "verișorul" încă nu s-a întors și el n-avea cheie.

I-am propus să stea în mașina mea și să continuăm conversația până la întoarcerea verișorului. El a acceptat cu bucurie și cred că se și aștepta la această propunere. M-am uitat cu mare atenție la vila în care locuia verișorul lui, și i-am estimat valoarea la peste un milion de dolari. L-am întrebat dacă casa aparținea verișorului și el a confirmat că da. Apoi a mai adugat cu o jenă sinceră că "verișorul" lui a venit în Canada din Rusia doar acum 2 ani și încă nu și-a putut cumpăra o casă mai mare, cum își dorea. Spre surpriza mea, mi-am dat seama că nu glumea și asta i se părea normal. Am vrut să-l mai întreb cu ce se ocupă verișorul lui, dar m-am răzgândit. N-avea de ce să-mi spună adevărul, chiar dacă-l știa. Se părea că mai aveam timp de taclale, așa că am trecut la miezul problemei: "Cum va putea să-și aranjeze statutul legal în Canada?" Igor a ezitat puțin, după care mi-a spus că e prea obosit ca să inventeze niște minciuni, așa că-mi va spune adevărul, bănuind că îl voi înțelege și că nu voi împărtăși informația cu nimeni care nu "înțelege". A intrat rapid în miezul povestirii și mi-a spus că el va beneficia și profita de caracterul corupt, homosexual și pervers al societății canadiene, așa cum a aflat și cum o vedea el și deși soluția i se părea necinstită, rușinoasă și nedemnă de caracterul lui cinstit și orientarea heterosexuală, nu avea altă alternativă. În mod cert nu ca refugiat economic sau chiar politic. Avea cetățenie, job, și o mică locuință înainte de plecare, și astea l-ar fi descalificat ca refugiat.

A aflat totuși prin "verișorul" lui că exista pentru el o soluție aproape garantată și rapidă, apelând ca refugiat la o clauză de compasiune acordată celor persecutați pe bază de orientare sexuală. El trebuia să se declare homosexual, intimidat și bătut de poliție în țara lui și amenințat că își vapiere de atâ slujba cât și locuința dacă nu renunța la stilul lui de viață și activități homosexuale.

Partea legală a fost pusă la punct foarte bine și eficient de un grup de avocați canadieni "gay" cu influență, care aveau deja toate formularele și cererile pregătite

și care erau conectați solid cu autorități guvernamentale. Aceștia aveau interesul să ajute la consolidarea numerică, socială și economică a comunității "gay" și erau dispuși să ajute și pe cei care nu erau de facto "gay" dar erau gata să pretindă ca sunt.

În formularele necesare, trebuia descris cu amănunte cum și când au avut loc persecuțiile precum și natura lor. O dată aflați în Canada, trebuiau să dovedească că au un stil de viață "gay" și un mod simplu de a o face era să frecventeze localuri "gay" cunoscute de poliție ca atrăgând clientela "gay".

Instrucțiunile primite de Igor cuprindeau și situații în care el va trebui să provoace altercații fizice în baruri gay, doar destul ca să atragă atenția poliției și să fie înregistrat ca un "gay" activ, dar să nu exagereze cu violența ca să nu fie pus la închisoare sau expulzat din Canada. Deci să fie un bătaș "prietenos" și "politicos". Tot ce mi-a spus Igor mi s-a părut bizar, dar nu inimaginabil.

L-am întâlnit din nou în toamnă după închiderea sezonului de "cottage" în nord și m-a spus că a câștigat frumușel cu munca lui de dulgher.

În privința stabilirii lui în Canada, era deja într-o fază avansată cu formalitățile de rigoare. În primăvara următoare a devenit rezident permanent Canadian.

Un antrenor excelent și un dulgher profesionist. Cine n-are nevoie de astfel de membri ai societății?